

כא :

עין משפט
נר מצוה

ק' א ב מ"י פ"ג מהל'
קידוש החדש הל' ב:
ק"א ג מ"י שס הל' י:
ק"ב ד מ"י שס הלכה ח:
ק"ג ה מ"י שס הל' ד:

תורה אור השלם

1. אלה מעידים כי מִקְרָא קֵשׁ אֶשֶׁר חִקְרָתְמוּ אֹתָם מְבֻנֵּנִים: וְיִקְרָא כֵּן דַּ
2. אִמְרוּת: וְאִמְרוּת שְׁמוֹתָם כְּשֶׁנִּיחַץ בְּעֵלִיל לֹאֲרֹץ מִזֶּקֶם שִׁבְעִיתִים:
- הַלֵּלִים בִּי
3. וְתַחֲסִדְהוּ מַעַט מְאֻלָּהִים וְכַבֹּד וְהַדָּר חֲסִידְהוּ: הַלֵּלִים בִּי
4. בְּשֵׁךְ קִהְלֵת לִמְנָא דְּבִרֵי חֲפֵץ וְכַתּוּב וְהַלֵּל דְּבִרֵי אֹמְנֵי: קִהְלֵת בִּי
5. וְלֹא קָם נְבִיא עוֹד מִיִּשְׂרָאֵל כְּמִשְׁה אֶשֶׁר יִדְעוּ יִי פְּנִים לֵב פְּנִים:
- דְּבִירֵי לֵב
6. עַל פִּי שְׁנַיִם עֵרִים אֶל שְׁלֹשָׁה עֵרִים יוֹמֵת הַמָּת לֹא יוֹמֵת עַל פִּי עַר אֲחֹר:
- דְּבִירֵי עַר

רבינו חננאל

מתנ'ל על שני חרשים
על השבת על השבת על
מסילן מולן. מור העיבור
שהיה מסור לבית דין
ההוא לקיים מוסר ראש חדש
על הראייה, וכיון שמוסר
ראש חדר קרא אש
ההוא לפיכך הורה
שם נבי דוד להשיב לרוב
מחוז לחתום ולחזק
על הקריבוס מולן החרש
בזמן כזה חרשים בית
זה בזמן שהיה בית
המקדש קיים, אבל עתה
אין מחללין עולל אחר
שכחון כפי במעוררין,
אין מחזק שבתים כהיה
במעוררין כן כחול בין
בשבת הוא, ובחשי אש
הקרא אותם במעוררין.
יש וסלה באילו שני
חרשים מחללין עליון
על החרש את השבת
מפני שאינם שאין כן
בזמן הזה קרוב, יש
בזמן קראת המעוררין,
שאמר אלה מניין ה
מקרא קרא אשר לקרא
אותם במעוררין, על מקום
הסבת כהיה במעורר
כגון השבת והחמיר
שכחון כפי במעורר
ומחללין עליון השבת,
הקראת המעוררין כן
שכחון כפי במעוררין,
מחללין עליון השבת. בא

וראה בקריאתם שכתוב
במסעם מחליק, אבל
במסעם שאין כתוב בהן
במסעם אין מחליק, וכן
פירשו חכמים, בקריאתם
אתה מחליק, ואף אתה
מחל על קיומם. וכן אין
שלוחין ונצאן אלא באלו
שני חדשים בלבד, על ניסן
ועל חשוון. מפני שמחליק
השבת עליון. העדים
שזאו הלכנו לילי שבת
שבאין בשבת הלשידי,
והתנן על ששה חדשים
שלוחין ונצאן, ופירש

אביי על אלו ששה חדשי
דין מקדוש. תגיא נמי הכ
תקראו וגו'. פיר' כיון שפני
השבת על התמיד ועל שח
דרשינן ביה במועדו ואפי'

(ה) חלוי צ"ל וקדחת המעיים

ארבעה ראשי שנים פרק ראשון ראש השנה

על שני חדשים מחליפין את השבת. פי' בקווערס ומן המורה מחליפין על כוון אבל כרגן אסור לפי שאין תיקון המועדות מלוי כבוד לא איכסר לן די למחלוף אי תלפסין ע"פ עדים וקשיא דנגמרת מילא מנין שמחליפין את השבת מ"ל אלה מועדי ה' והאי קרא גניסן וחשתי כמבי שמי' דר"מ כל ר"ה אסרתי
מחזיקי מועד בדלחא פ"ד כיצד
לזון (פסחים דף ע"ו.) גבי דחית שבת
וטומאה שעירי ראש חדש אלטערנא
ליה סלקא דעתך אמינא הא לא
כמבי בזה מועד קמ"ל דר"ח נמי
מועד אסרי ודלכאי:

על ניסן ותשרי עד שישמעו מפי
ב"ר מקודש. והסמך מתקין
דקמי שנה שלוחן יוצאין היינו לאחר
שישמעו מפי ב"ר מקודש ומניח טעם
הוא דלכך מחללין עליה שנה עדים
שלאו את החדש ופירש בקונטרס
בנפלא חתמים אין חילול שנה של
עדים ממנה יוצאת שלוחן שאין
מחללין השלוחן ללא שנה היום
וכשלא יבואו עדים בשנה יתעבר
החדש והכל יודעים (י"שיום) קדשו
למחר והשלוחים יוצאים משמחין
לומר שעבר לא את החדש אבל בניסן
ותשרי אם לא יבואו עדים יתעבר
החדש לא ילאו השלוחים עד מחר
שאין ב"ר מקדשין לילה ומלאו
ממנעים הלזק מהלך לילה ויחר ודבר
יחמה פירושו שחלה טעם חילול
העדים ביוצאת השלוחים הא כי מקלע
יוס שלשים דלול בשנה וראו עדים
את החדש על כרון כרירין לחלל וללא
בשנה דאי מחתרים הא כי נשבת
היום מקלע לוי ערבה בשנת ודחין ליה
משום ערבה כדאמר' צפ' (החליל נד)
(לולב וערבה) (סנה מ.) ומיהו אגסן
ודאי צריך טעם ובמתנתין פי'
הקונטרס שנה שלוחן יוצאים הלכן
חגיגי כלומר לפי שלוחים יוצאים
בזמן משום תקנת מועדות ראו לעדים
לחלל עליהם שנה כדי שיקבעו
מועדות בזמן וכאן נמי פי' הקונטרס
עדיין טעם החילול שיתקדש החדש
בזמנו כדקמי ובהן מתקין את
המועדות דרמנא אתר אשר תקראו
אותם אפי' בשנת יוצאים שלוחן
דקמי אפי' אלא לייפות ולישע טעם
החילול בשביל זאת שיש דברים שאין
הטעם תלוי בהן והן נעשין סעד
לדבר לישעו ולייפוטו כאותה ששנינו
ב"ק דסנהדרין (פ"י י"א) אין
העברין השנה ומדי הדינים

והטעמים אצל עושי אותן סעד לשנה כיצד מהדועין אומנא
דגוזליא רכיבין ואס תאמר ומה טעם דמתניתין
לניסן ותשרי עד שישענו מפי בית דין מקודש בשנתא היכא דנראה
בעבילי ביום כ"ט או בבילי א' אע"ג דדואי אקדשוהי כ"ד למחר ליה
ויאזני עלוי לאלתר חיישינן דלמא מילטי כ"ד ומועדיה ליה
והואתא לקולקול מעדות אלה היכא דלא קיימלי ביום ל' ליפקו
ביום ל"א שא"ל לדחופו יותר מיום ל"א יש לומר דגזרו האי
ואטו האי משום דנשאר חדשים ויולאים אזה וזה מבערב:
ופסקו
שנמשכו למשה למדנו שחמשים נבראו שהרי מעט נחמר מהארים:

השולחן וצאנן מעבר, על נסן ועל חשוי (מפני שמחליין) עד שישמעו מפי בית
כר. וזה רבנן מניין שמחליין עליהן השבת, חיל אלה מעינה ה' מקרא קודש אשר
ש הכבוד בקריאת המעשרים הללו במעשרם, מחליין עליהן את השבת, כשם שמחליין את
השבת דתוכי בהן במועדן, כך רושנין על המעשרים, דכל היכא ובתיבי כימי במעורר
שבטא. וקריאת המעודה! כלל זה אשר בשני החומשים הללו, (ואוקרבנות הקדש

ומי החדשים הללו הוא כהקדמת הקרבן בכל עת ולא משום וכו', כן שאמילי אחר חורבן וכו' או דו"ל הלא

מרתב': על שני חדשים מחללין את השבט. עדים שראו את החדש: שבעה שומים. ב"ד שולחין לנפורה לגולה יום קציעותם הלך חשיבי. ומן המורה מחללין על כוון אבל רבנן אסרו לפי שאין חקון המועדות חליי בהם ולא איכפת למלאן ולחקרן ע"פ

עדים אך שני חדשים אלו העמודים
על דין מורה שכל המועדות תלויין
בהן: סקנן קרבן. של ר"ח שיקריב
זמנו: ג' (ו) ו' (א). של שני שלמים
(יוצאים) אלא אחי קדמני שבהן
שלמים יוצאים לקוריא: שלומין
יוצאין מעצרב. כגון נראה בעליל
ביום כ"ט ג' גליל שלשים דרתי
יבסדוהו כ"ד מחר ח"י נחש
מחבר דמשיטל לו שנים ז"א
משיטל משיטל משיטל משיטל

ותקדש (א) משלם נתקדש בזמנו
שלחין יואלחין מז"ד ואין ממחיתין עד
למחר שישמעו מקדש מפי כ"ד
כלאמריין לקמן (דף גר). על ש כ"ד
אומר מקדש ישיעידו לגלול: על נישן
ועל פשרי. אין שלחין יואלחין עד
שישמעו מפי כ"ד מקדש הלכן
כשאר חדשים אין חילול שבת של עדים
ממחרת ילאח השלחין שאין השלחין
מחליין שבת לאלת היום ובעלוי יבא
העדים היום יתעבר החדש והכל
יודעין ששם קדשויו למחר והשלחים
יאלו שמחשבו לומר שעברו את
ואלול אכל בניסן ותשרי אם לא יבא
העדים היום יתעבר החדש אם יאלו
השלחים עד מחר שאין כ"ד מקדשין
כלילה נמצאו ממעטין את הלכות
מהלך לילה ויותר. כיצד אם יבא
העדים ישיעידו קדשויו שבת ואל
פסח שבת י וכן לשלחים מחרת
י"ב יום שלימים שהרי למ"ש יאלו
יכלו כל ימי החול של ב' שבועות
ללל שלימים ואם לא באו העדים
היום לא יאלו השלחים עד מחר ועל
כרחם שבת של ערב הפסח ישימו
נמצא שלא הלכו י"ב ימים שלימים.
ואת"י הלא הוא חולה טעם חילול
היום הנמצא

[illegible]

בסנהדרין (דף י"ה.) אין מעבירין את הכהן מפני הגדלים והטלאים אבל עושין אותן סעד לשנה כיצד יהודעין אחרת לכון דגחלייא רביבין ואומריא דערקין כו' : אשר הקראו אותם במועד. הוסיכם שלא יעבור המועד של זמן קריאתם. מקרא קודש היינו קדוש ביד : יכול כשם שמתחללין. השלים כדי שיתקדש בזמנן : קד מחללין. השלמים עד שהתקנו המועדות בזמנן : **מרתני** (ט) נראה בעליל אין מחללין. לפני שזמן ארבעים וזו. שני עדים זוג אחר זוג : **גב' בעליל לארץ.** גזי לכל : **חמשים שערי בינה** כו'. סיפיה דהאי קרא דרבי רב ושמואל מוסיק שבמשים שבע שביעיות והם חמשים חקר אחת נתיבית ותסחרו מעט מאלהים וגו'. בזמנור מה אנוש יש חזכרת :

משה

אחד, לפיכך אמרו נ' ששני בניה נבראו בעולם למלאכי האלהים וכולן ניתנו לו למשה
היה. ביקש קהלה למצוא דברי חפץ, ביקש להיות כמשה, שאמר: 'הפני לפניך
מנצחם ונרולת התורה אלהים כמשה'. ביקש זה להיות כמשה ויזהר בו קול ואומרו:
קם, כחוב ספסר הישר, ולא קם ביד ספסר כמשה, לא בזמניו ולא במלכות
קם, כחוב קהלה למצוא ולא מצא, ביקש לזון דיניו שכלל, בלא עדים ובלא החר

ר' אהרן דגם זצ"ל שביד אחר חורבן בית וכו'.

מסורת הש"ס

(א) לעיל יט: (ב) לעיל כ:
(ג) לעיל יח: (ד) מנחות
סד: שבת קלג: (ה) [לקמן
לא: (ו) [נדרים לא:
ע"ש: (ז) [ידיעות ה' על
אמיתותו בדכתיב ומהסתר
מעט מחלשים, כ"כ הר"ן].
(ח) ע"ה המדש, ע' אס,
י' [ג"ל שס:]

הגהות הב"ח

(6) רש"י ד"ה שלחן
יזאין כו' שנים ל"א
ימקדש בשלא נמקדש
בזמנו כו' ייעדו לגולה על
ניסן כו' הוא דבור אחד:

מוסף רש"י

[illegible]

בינו חננאל (המיטד)

[illegible]